

Arrest

nr. 101 584 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.C. FRERE *loco* advocaat S. PEETERS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjitische Arabier uit Bagdad te zijn. U woonde tot uw vertrek naar Nederland met uw familie in de wijk Mansour. Sinds 2003 werkte u bij het Britse persagentschap Reuters, aanvankelijk als tolk, assistant manager en chauffeur. In februari 2005 ontving u een dreigbrief omwille van uw werk, wat u deed besluiten om uw werkzaamheden tijdelijk te staken. In april 2005 keerde u terug naar Reuters. Uw functie was inmiddels ingenomen door uw vriend A.. Hij zorgde er echter voor dat u officieus in dienst kon treden als chauffeur. Tot juli 2007 zou u meerdere malen per week verblijfsvisa afhalen voor journalisten die Irak bezochten. Op 6 juli 2007 was u samen met uw vriend A. op pad. Toen u een bakker binnenstapte werd A. door een aantal onbekende personen vermoord. U kon zich verstoppen in de bakkerij en wist op die manier aan de

daders te ontkomen. Omdat u vermoedde dat de moord het gevolg was van jullie werk voor Reuters, besloot u onder te duiken en het land te verlaten.

Op 20 juli 2007 vertrok u richting Nederland. U kwam er op 10 augustus 2007 aan en u vroeg op 3 september 2007 asiel aan. De Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) onderzocht uw asielmotieven en kwam tot de conclusie dat u niet in aanmerking kwam voor de Vluchtelingenstatus. Er werd u wel een tijdelijke verblijfstitel gegeven, de zogenaamde D-status. Deze verblijfstitel werd echter ingetrokken omwille van de verbeterde veiligheidssituatie in Irak. U ging in beroep tegen het intrekken van uw verblijfstitel, maar uw beroep werd verworpen. Uiteindelijk koos u voor vrijwillige terugkeer met de International Organisation for Migration (IOM). Op 4 oktober 2011 vertrok u vanuit Amsterdam richting Bagdad. Twee dagen later, op 6 oktober 2011, kwam u aan in Bagdad. U werd er opgewacht door uw vader, A.S.N.(...).

Uw vader vertelde u onmiddellijk dat u niet terug kon naar het ouderlijk huis. In de periode voor uw terugkomst was de veiligheidssituatie namelijk niet stabiel. Daarom vond uw vader het beter dat u bij uw neef A.R.S. in Haditiya zou blijven tot de situatie uitklaarde. Op 9 december 2011 ging u op bezoek bij uw ouders. Een dag later besloot u een wandeling te maken in uw wijk. U kwam er een oude vriend tegen. Hij vertelde dat er de laatste tijd een aantal onbekende personen naar u kwamen vragen. Ze wilden weten waar u was, waar u al die tijd had verbleven en wat u al die tijd had gedaan. Uw vriend vermoedde dat het om leden van Assaeb Ahl Al-Haqq (Verbond van de Rechtschapenen) ging. Op 22 december ging uw vader naar het winkelcentrum van 14 Ramadan. Toen hij met zijn wagen bij een checkpoint in de file stond, werd hij door onbekenden neergeschoten. Nadat de politie u op de hoogte had gesteld van zijn overlijden, ging u naar het Yarmouk-hospitaal en identificeerde er zijn lichaam. Vervolgens diende u klacht in bij het politiekantoor van Hay As-Salaam. Na de moord dook u samen met uw moeder K.R.H. en uw zus R. onder bij uw neef in Haditiya. Op 3 januari 2012 ging uw neef naar het ouderlijk huis om te kijken of alles in orde was. Hij werd er aangesproken door een buurtbewoner, een zekere A.M.A., die hem vertelde dat u beter niet terugkeerde naar de wijk. Volgens A. zou u vermoord worden moest men u in de buurt opmerken. Op 10 januari 2012 reisde u met uw neef naar Mosul. Vervolgens reisde u via Zakho naar Turkije. Op 12 januari 2012 arriveerde u in Turkije. U bleef er enkele dagen en reisde vervolgens op 18 januari per vrachtwagen richting Europa. U kwam op 23 januari 2012 in België aan en u vroeg de volgende dag, op 24 januari 2012, asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: nationaliteitsbewijs dd. 07/06/2006, kopie identiteitskaart vader dd. 17/12/2009, woonkaart, kopie voedselrantsoenkaart, kopie diploma, vliegtickets, aanbevelingsbrief Reuters dd. 10/02/2005, lijst met werknemers bij Reuters dd. 11/03/2004, kopie klacht bij politie (met kopie overlijdensakte vader en foto's van incident), fragmenten van dossier bij IND (inclusief gehoorverslag, kopie identiteitskaart dd. 03/09/1998 – kopie nationaliteitsbewijs dd. 07/06/2006 – kopie van kopie woonkaart – kopie voedselkaart)".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Een eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.2. Wat betreft het gebrek aan belangenafweging waarnaar verzoeker verwijst, dient erop gewezen dat het de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.1.3. Wat de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, zoals onder meer neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS

10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De bewering van verzoeker als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoeker maakt verder niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.5. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“U verklaart dat u wordt gevisieerd door milities, meer bepaald door Assaeb Ahl Al-Haqq, omwille van uw werk bij het persagentschap Reuters en omdat deze milities vermoedden dat u tijdens uw afwezigheid met de coalitietroepen heeft samengewerkt (zie CGVS, p. 17). Dat vermeldde in uw verklaringen bij de politie na de dood van uw vader (zie Documenten, vertaling klacht bij politie p. 2-3 & 11-12 , toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaart dat u eerder, in 2005 en 2007, problemen heeft gekend als gevolg van uw werk bij Reuters. Deze problemen vormden de aanleiding voor uw vertrek naar Nederland (zie Documenten, fragmenten dossier IND – “Rapport van Nader Gehoor”, p. 29 & 34, toegevoegd aan het administratief dossier). U beweert dus dat ook uw problemen voortvloeien uit uw professionele activiteiten (zie CGVS, p. 6-7). U geeft echter onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen dat u in 2007 of actueel daadwerkelijk wordt gevisieerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het Commissariaat-generaal baseert deze beoordeling grotendeels op de verklaringen die u bij de IND aflegde en die u bij het Commissariaat-generaal bevestigt (zie CGVS, p. 10).

Uit uw verklaringen bij de IND blijkt dat u in de dreigbrief bedreigd werd omwille van uw werk bij Reuters (zie Documenten, fragmenten dossier IND – “Rapport van Nader Gehoor”, p. 29). Het klemmt dat u deze dreigbrief enerzijds serieus nam, getuige daarvan het tijdelijk stopzetten van uw werk, maar dat u anderzijds enkele maanden later uw werkzaamheden hervatte (zie Documenten, fragmenten

dossier IND – “Rapport van Nader Gehoor”, p. 30 & 32). Dat relateert uiteraard de door u voorgehouden vrees voor vervolging omwille van de dreigbrief. Nadien ervoer u tot 6 juli 2007 geen enkel bijkomend probleem (zie Documenten, fragmenten dossier IND – “Rapport van Nader Gehoor”, p. 32 & 33). Bovendien kan u niet zeggen van wie de dreigbrief afkomstig was (CGVS p.22). Louter op basis van uw verklaringen betreffende de dreigbrief kan de door u voorgehouden vrees voor vervolging niet gerechtvaardigd worden. Het Commissariaat-generaal merkt bovendien op dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat u wel degelijk een dreigbrief ontving.

Evenmin kan u aannemelijk maken dat u moet vrezen voor vervolging als gevolg van de moord op uw vriend A.. U was bij uw vriend, maar zou zijn kunnen ontsnappen. A. werd volgens u door onbekenden vermoord (zie CGVS, p. 17) in de Yarmouk-wijk (zie Documenten, fragmenten dossier IND – “Rapport van Nader Gehoor”, p. 30). U weet niet waarom hij vermoord zou zijn. Volgens u was hij eerder niet bedreigd. U heeft slechts vermoedens dat hij omwille van jullie werk voor Reuters werd gedood. Verder waren er in de periode van 6 juli tot 20 juli, de dag van uw vertrek naar Nederland, geen bijkomende indicaties dat de daders actief naar u op zoek waren. Ondanks het feit dat zijn moord gedocumenteerd werd (zie Documenten, fragmenten dossier IND – “Rapport van Nader Gehoor”, p. 34), legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende de moord op A.. Dat mag verbazen aangezien het om het overlijden van een vriend gaat en u zelf bij het incident aanwezig was. U beweert immers dat ze ook u zouden gezocht hebben (zie Documenten, fragmenten dossier IND – “Rapport van Nader Gehoor”, p. 32-33). Uit uw verklaringen blijkt dat ook uw vader een zeker contact met diens familie onderhield, getuige daarvan zijn aanwezigheid op de rouwplechtigheid van A. (zie Documenten, fragmenten dossier IND – “Rapport van Nader Gehoor”, p. 34). Dat u desondanks geen enkel begin van bewijs betreffende de moord voorlegt, is dan ook bijzonder merkwaardig. Hierbij moet worden opgemerkt dat u evenmin enig begin van bewijs voorlegt van de schietpartij die na de moord volgde en waarbij Iraakse politiepatrouilles en Amerikaanse eenheden betrokken waren (zie Documenten, fragmenten dossier IND – “Rapport van Nader Gehoor”, p. 31). Het Commissariaat-generaal is daarom van mening dat u onvoldoende ernstige elementen heeft aangebracht waaruit kan worden vastgesteld dat u in 2005 en 2007 geïnterviewd werd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gezien het feit dat u uw activiteiten bij Reuters in juli 2007 stopzette, is het opmerkelijk dat u na ongeveer 4,5 jaar zou moeten vrezen voor vervolging als gevolg van uw professionele activiteiten, temeer omdat u niet kunt overtuigen dat u reeds in 2005 en 2007 werd geïnterviewd met het oog op vervolging (zie boven). Bovendien moet worden vastgesteld dat u ook voor uw recente vluchtlaanleiding en vrees onvoldoende ernstige elementen aanbrengt op basis waarvan gewag zou kunnen worden gemaakt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

U verklaart weliswaar dat u na uw terugkeer vooral bij uw neef logeerde, doch uit uw verklaringen blijkt tevens dat u geregeld naar uw huis terugkeerde. Nochtans verklaarde u dat u reeds voor uw vertrek uit Nederland had vernomen dat personen in de wijk naar u informeerden en heeft u dit gemeld aan de IND. Ook nadat u zelf door een oude vriend was gewaarschuwd op 10 december en tot een drietal dagen na de moord op uw vader, blijft u naar uw ouderlijk huis gaan om mensen te ontvangen voor de rouw (zie CGVS p.3, 4, 14, 15). Dat u telkens, ondanks de waarschuwingen en de moord op uw vader blijft terugkeren naar huis, wijst er allerm minst op een gegronde vrees voor vervolging koesterde. Integendeel doet het afbreuk aan de door u ingeroepen vrees.

Bovendien bent u in de maanden dat u terug in Bagdad verbleef geen enkele keer rechtstreeks bedreigd. U kreeg alleen waarschuwingen via derden. Over die waarschuwingen moet worden vastgesteld dat u hierover opmerkelijk vaag blijft, hetgeen uw verklaringen een weinig overtuigend karakter geeft. U weet vooreerst niet wie de personen waren die voor uw terugkeer naar u kwamen vragen, u weet bovendien niet wanneer ze naar u kwamen vragen (zie CGVS, p. 21). Ook uw verklaringen dat uzelf na uw terugkeer werd gewaarschuwd door een oude vriend, kunnen niet overtuigen dat u geïnterviewd werd met het oog op vervolging. Toen u op 10 december een wandelingetje ging maken in uw wijk, zou u toevallig een oude vriend zijn tegengekomen die u zei dat er kort tevoren onbekende klanten in zijn winkel naar u hadden gevraagd. Ze zouden hebben gevraagd waar u verbleef en wat voor werk u deed. Uw vriend gaf aan dat die personen hem geen angst aanjoegen maar zich gewoon gedroegen als klanten die ondertussen enkele vragen stelden (CGVS p.18). U weet niet wie die personen waren of waarom ze naar u vroegen. U vermoedt slechts dat het om leden van Asaeb Ahl al-Haqq gaat. Het is bovendien opmerkelijk dat u, ondanks het feit dat er klaarblijkelijk al eerder personen naar u kwamen vragen (zie hoger) pas op 10 december 2011 vernam

dat het om leden van Assaeb Ahl al-Haqq zou gaan, een organisatie die u tot dan toe vreemd genoeg onbekend was (zie CGVS p.14). Hierbij aansluitend kan u niet zeggen sinds wanneer Assaeb al-Haqq u dan wel zou zoeken (CGVS p.18). Dergelijke vage verklaringen over waarschuwingen via derden kunnen niet overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Ook de waarschuwing die uw neef op 3 januari via een buur zou hebben vernomen kan niet overtuigen. Ook hier gaat het om een vage waarschuwing die in de buurt zou worden rondverteld dat u gezocht wordt. Bovendien kan u niet concretiseren van wie deze geruchten kwamen, u heeft het enkel over milities die in contact zouden staan met buurtbewoners (zie CGVS p.16). U vermoedt slechts dat ze van de overheersende militie in de wijk, zijnde Asaeb Ahl al-Haqq komen. Bovendien relativeert u zelf deze waarschuwing en verklaart u dat u niet weet of deze geruchten kloppen of niet (zie CGVS, p. 16). Dat uw vader 8 jaar na datum van uw indiensttreding bij Reuters en meer dan vier jaar nadat u gestopt was met werken werd vermoord omwille van die job, lijkt hoogst onaannemelijk, temeer daar u zelf geen concrete feiten heeft meegemaakt in de maanden dat u terug in Bagdad verbleef. Ook uw verklaringen hieromtrent kunnen niet overtuigen dat u actueel wordt gevisieerd. Uw vader zou, behalve de algemene onveiligheidssituatie, voordien geen concrete problemen hebben gekend (zie CGVS, p. 21). U weet niet door wie hij is vermoord en kan ook niet aangeven waarom. U heeft slechts vermoedens dat het om Asaeb al-Haqq gaat en dat u het eigenlijke doelwit was (CGVS p.19). Bijgevolg moet worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren.

Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen niets veranderen aan bovenstaande appreciatie. Uw vliegtickets, de kopie van uw diploma en uw identiteitsdocumenten bevestigen enkel uw terugkeer naar Irak en uw identiteit. De documenten van Reuters bevestigen dan weer enkel uw professionele activiteiten. Deze voornoemde documenten spreken zich allerm minst uit over de door u voorgehouden vrees voor vervolging. De fragmenten van uw IND-dossier bevestigen enkel uw eerdere asielaanvraag in Nederland en de verklaringen die u er aflegde. De documenten met betrekking tot uw vader, met name een kopie van zijn identiteitskaart en een kopie van de klacht die na de moord werd ingediend, kunnen evenmin iets veranderen aan bovenstaande appreciatie. Het gaat namelijk om kopieën waarvan de bewijswaarde uiterst relatief is, zeker gezien de grote schaal waarop er met dergelijke documenten wordt gefraudeerd (zie Landeninformatie, IRQ2012-010w, toegevoegd aan het administratief dossier). Zolang deze documenten niet worden ondersteund door overtuigende verklaringen, hetgeen hier niet het geval is, hebben deze documenten weinig of geen bewijswaarde.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.6. Het komt aan verzoeker toe deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Het weze herhaald dat de verwerende partij, noch de Raad moeten aantonen dat de feiten onwaar zouden zijn.

2.1.7. Verzoeker stelt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaring niet met de waarheid zou overeenstemmen en betoogt verder wat volgt :

"Dat bovendien niet mag worden vergeten dat verzoeker zeer traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden;

Dat de Commissaris-generaal de aanvraag van verzoeker vooreerst ongegrond verklaart nu de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging omwille van de dreigbrief niet gerechtvaardigd zou zijn;

Dat het feit dat verzoeker ten gevolge van deze dreigbrief tijdelijk zijn job verliet, waarna hij enkele maanden later zijn werkzaamheden hervatte geenszins de vrees voor vervolging omwille van deze dreigbrief relativeert;

Dat verzoeker immers niet anders kon dan terug aan het werk te gaan, nu hij diens familie en gezin diende te onderhouden;

Dat het voor verzoeker bovendien onmogelijk was een andere job te vinden, nu het werk in Bagdad schaars is, waardoor hij bijgevolg genoodzaakt was om zijn oude job weer op te nemen;

Dat verzoeker bovendien onofficieel terug aan de slag ging als chauffeur teneinde zichzelf te beschermen;

Dat op die manier immers niemand kon weten dat verzoeker zijn werk bij het persagentschap Reuters had hervat;

Dat het voorts niet onlogisch is dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt waaruit blijkt dat hij wel degelijk een dreigbrief ontving;

Dat verzoeker immers in alle haast diens land is ontvlucht, ter bescherming van diens leven, nu hij volop werd gezocht door Assaeb Ahl Al-Haqq omwille van zijn werk bij Reuters, waardoor bovendien ook zijn vader werd vermoord;

Dat verzoeker dan ook niet in het bezit was van documenten bij zijn vertrek;

Dat verzoeker na zijn aankomst in België tevergeefs getracht heeft de dreigbrief alsnog te verkrijgen, waartoe hij herhaaldelijk zijn familie heeft gecontacteerd;

Dat de familie van verzoeker echter eveneens ondergedoken is, waardoor het voor hen onmogelijk is de dreigbrief op te sporen;

Dat de Commissaris-generaal voorts meent dat de vrees voor vervolging als gevolg van de moord op de vriend van verzoeker evenmin aannemelijk is, nu verzoeker geen enkel begin van bewijs betreffende de moord op zijn vriend voorlegt;

Dat verzoeker ondergedoken diende te leven uit vrees voor zijn leven;

Dat verzoeker immers zelf slechts op het nippertje aan de dood is ontsnapt;

Dat verzoeker zich dan ook schuil hield en niet meer buiten durfde komen, waardoor hij zelfs niet naar de begrafenis van zijn vriend is geweest;

Dat verzoeker evenmin de kans niet zag zich naar de politie te begeven, teneinde een verklaring af te leggen, nu hij voortdurend in de gaten werd gehouden door zijn belagers;

Dat hetzelfde geldt voor de schietpartij na de moord;

Dat de Commissaris-generaal tot slot van oordeel is dat het feit dat verzoeker geregeld naar zijn ouderlijk huis terugkeerde afbreuk doet aan de door verzoeker ingeroepen vrees;

Dat het volkomen normaal is dat verzoeker af en toe naar huis terugkeerde, nu hij zijn familie wilde zien en zijn vader bovendien hulp nodig had;

Dat verzoeker bovendien slechts drie keer terug naar huis ging, hetgeen hij ook zo verklaarde;

Dat zijn vrienden hem daarna waarschuwd dat leden van Assaeb Ahl Al-Haqq hem zochten en dat hij zich beter schuil kon houden, wat verzoeker dan ook heeft gedaan;

Dat de verklaringen van verzoeker dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn;

De verklaringen van verzoeker kunnen bovendien zonder meer een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (Hathaway, J., The law of refugee status, Buttersworths, Toronto-Vancouver, 1991,; 84)

De verklaringen van verzoeker zijn bovendien zonder meer coherent en plausibel en niet in strijd met de algemeen bekende feiten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 205)

Bovendien kan de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer le statut de réfugié, 1979, nr. 203-204)

Doordat de Commissaris-generaal verder van oordeel is dat aan verzoeker het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, nu er geen reëel risico zou bestaan op ernstige schade voor verzoeker;

Dat de Commissaris Generaal hiertoe evenwel geen enkele motivering geeft;

Terwijl overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ernstige schade bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Dat uit de Memorie van Toelichting bij de Wet blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu;

Het begrip willekeurig geweld wijst verder op een algemene situatie en is niet verzoenbaar met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen;

Er is sprake van ernstige schade indien de persoon foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan;

Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM);

Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed;

Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en

zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen;”

2.1.8. In de mate dat verzoeker erop wijst dat hij traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt, bepaalde feiten heeft verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal moeilijk is geworden, dient erop gewezen dat het dossier geen enkel medisch attest bevat waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker zich bevindt in psychische staat die hem niet zou toelaten zich bepaalde feiten te herinneren of volwaardige verklaringen af te leggen omtrent de kern van zijn asielrelaas.

2.1.9. Voorts, wat de bevinding van de verwerende partij betreft dat verzoeker na het ontvangen van de dreigbrief tijdelijk zijn job verliet doch zijn werk later hervatte, stelt verzoeker dat hij niet anders kon omdat hij zijn gezin moest onderhouden en dat het werk in Bagdad schaars is, zodat hij zijn oude job weer moest opnemen maar dat hij uiteindelijk wel niet-officieel terug ging werken als chauffeur teneinde zichzelf te beschermen en zodat niemand kon weten dat hij zijn werk had hervat.

Verzoeker beperkt zich tot blote beweringen zonder meer, die niet van aard zijn om de motivering, dat het feit dat hij enkele maanden na de ontvangst van de dreigbrief zijn werk hervatte, de door hem voorgehouden vrees ernstig zou relativeren. Het feit dat hij dat op officiële wijze zou hebben gedaan, doet daaraan geen afbreuk. Daarbij komt nog dat verzoeker niet betwist dat hij daarna tot 6 juli 2007 –de dag waarop zijn vriend A. werd vermoord- geen problemen meer had én dat hij geen enkel begin van bewijs voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat hij wel degelijk een dreigbrief ontving. Verzoeker betoogt desbetreffend dat hij zijn land halsoverkop is ontvlucht, dat hij niet in het bezit was van documenten bij zijn vertrek en dat hij na zijn aankomst in België tevergeefs heeft getracht de brief alsnog te verkrijgen via contact met zijn familie, maar dat die familie eveneens ondergedoken is, waardoor zij de dreigbrief niet kunnen opsporen. Met deze uitleg doet verzoeker evenwel afbreuk aan zijn eerdere verklaringen; tijdens het gehoor bij de verwerende partij verklaarde hij immers dat hij de dreigbrief vernietigd had (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 3, p 22). De voormelde vaststellingen zijn dan ook van aard om de conclusie van de verwerende partij, met name dat louter op basis van verzoekers verklaringen betreffende de dreigbrief, de door hem voorgehouden vrees voor vervolging niet kan worden aangenomen.

2.1.10. Verzoeker legt evenmin enig bewijs bij van de moord op zijn vriend A. en geeft daarvoor geen aannemelijke verklaring. Thans stelt hij zelf maar op het nippertje aan de dood te zijn ontsnapt, ondergedoken te zijn uit vrees voor zijn leven en om die reden zelfs niet naar de begrafenis van zijn vriend te zijn geweest. Verder, zo stelt hij, zag hij niet de kans om naar de politie te gaan teneinde een verklaring af te leggen nu hij voortdurend in de gaten werd gehouden door zijn belagers. Hetzelfde geldt, zo stelt hij, voor de schietpartij na de moord. Zijn argumentatie overtuigt evenwel niet: gelet op zijn aanwezigheid bij het incident waarbij zijn vriend werd vermoord is het volstrekt niet aannemelijk dat verzoeker zich niet naar de politie zou hebben (kunnen) begeven, zeker in het licht van het feit dat hij de mening is toegedaan dat ook hij zelf werd gezocht. Dat verzoeker ondergedoken leefde en hij constant in de gaten werd gehouden, is voorts niet meer dan een bewering, zonder meer, die aan het voorgaande geen afbreuk doet. Eenzelfde vaststelling dringt zich op met betrekking tot het schietincident na de moord, waarvan evenmin enig bewijs wordt voorgelegd. Voorts gaat verzoeker voorbij aan het feit dat, zoals dat in de bestreden beslissing werd gesteld, zijn vader toch een zeker contact had met de familie van A. en aanwezig was op diens rouwplechtigheid, zodat het inderdaad niet aannemelijk is dat geen enkel begin van bewijs kon worden neergelegd, noch van de moord op A., noch van het schietincident daarna. De desbetreffende motieven blijven derhalve onverminderd overeind.

2.1.11. Aangaande het feit dat verzoeker, na zijn terugkeer naar Bagdad, ondanks de waarschuwingen en de moord op zijn vader naar zijn ouderlijk huis bleef terugkeren, stelt hij dat dit volkomen normaal is nu hij zijn familie wilde zijn en zijn vader hulp nodig had, dat hij slechts drie keer terug naar huis ging en dat zijn vrienden hem daarna waarschuwden dat leden van Assaab Ahl al-Haqq hem zochten en hij zich beter schuil kon houden.

Verzoekers uitleg overtuigt geenszins: tijdens zijn gehoor verklaarde hij dat hij de eerste maand van zijn verblijf in Bagdad gedurende drie dagen in zijn ouderlijk huis verbleef en de rest bij zijn neef en verder stelde hij dat hij in de periode van de moord op zijn vader (op 22 december 2011) en sinds 9 december 2011 terug in het ouderlijk huis verbleef. Elders verklaarde hij dan weer dat hij sedert zijn terugkeer en tot de 29^e of 30^e december 2011 steeds bij zijn vader, moeder en zus had gewoond, hetgeen niet te rijmen valt. Niet alleen moet worden vastgesteld dat verzoeker omtrent zijn verblijf in Bagdad geen eenduidige verklaringen aflegde, bovendien is het niet correct dat verzoeker slechts gedurende drie dagen bij zijn familie verbleef en moet ook worden vastgesteld dat hij, niettegenstaande hij op 10

december 2011 door zijn vriend werd gewaarschuwd dat hij werd gezocht, toch in het ouderlijk huis bleef (gehoorverslag CGVS, adm. doss. stuk 3, p 14-15). Bovendien gaat hij eraan voorbij dat ook werd vastgesteld dat niettegenstaande zijn overtuiging dat zijn vader, meer dan vier jaar nadat verzoeker was gestopt met werken voor Reuters, zou zijn vermoord omwille van die job en verzoeker na die moord en tot de 29^e of 30^e december 2011 in zijn ouderlijk huis bleef. Aangezien verzoeker de oorzaak van de moord op zijn vader lieert aan zijn persoon, is het volstrekt onaannemelijk dat hij in het huis van zijn ouders zou zijn gebleven nadat zijn vader werd vermoord.

2.1.12. Uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op het feit dat verzoeker een aantal van de pertinente motieven van de bestreden beslissing -aangaande de door hem geëtaleerde vaagheden betreffende de personen die hem zouden hebben bedreigd- ongemoeid laat zodat ze onverminderd overeind blijven, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij genoegzaam tot de conclusie kon komen dat het asielrelaas niet kan worden aangenomen en een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin niet aannemelijk is gemaakt.

2.1.13. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus dient er in eerste instantie op te worden gewezen dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet kon worden aangenomen. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.1.14. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de voormelde wet . Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op grond van de informatie in het administratief dossier tot de pertinente conclusie is gekomen dat er actueel voor burgers uit Bagdad geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict aldaar. Verzoeker betwist noch de correctheid van de informatie, noch deze van de conclusies die de verwerende partij daaruit heeft getrokken met concrete argumenten, zodat deze staande blijft en als dusdanig door de Raad wordt bijgetreden.

2.1.15. Aangezien verzoeker de artikelen 8 *juncto* artikel 14 van het EVRM en artikel 3 van het EVRM slechts betreft op de verplichting tot motivering en de evenredigheid daarvan –daargelaten de vraag of hij daarin kan worden bijgetreden- is het eerste middel in geen van zijn onderdelen gegrond, nu hierboven werd vastgesteld dat op grond van de in de bestreden beslissing vermelde motieven de verwerende partij genoegzaam tot de bestreden beslissing kon komen.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt :

*“Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens;
Doordat de Commissaris-generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie;
Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;
Dat uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Irak op grote schaal worden geschonden;
Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker het slachtoffer zal worden van gewelddaden;
Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens;
Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;”*

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (vaste rechtspraak RvS, zie onder meer: RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoeker kreeg de kans om in zijn vragenlijst bij de dienst Vreemdelingenzaken alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Uit het administratief

dossier blijkt verder dat de verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden volgehouden. Verzoeker toont overigens niet aan of en op welke wijze de verwerende partij gegevens zou hebben veronachtzaamd bij de beoordeling van zijn asielaanvraag.

2.2.3. Voor het overige kan worden verwezen naar hetgeen reeds bij de bespreking van het eerste middel werd gesteld.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de verwerende partij. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS